

gaa til skærpnde Bestemmelser udover de her foreslaaede, hvorved man har foreslaaet Procenten forhøjet fra 15 til 20.

Endvidere spurgte det ærede Medlem, om Bekendtgørelsen af 21. September 1921 var fyldestgørende, idet han ønskede den saa udførlig som muligt. Jeg maa svare, at jeg anser denne Bekendtgørelse for i alt væsentligt at være tilfredsstillende, men skal dog være villig til at overveje visse Ændringer for at gøre den saa oplysende som muligt.

Til Slut kom det ærede Medlem ind paa at omtale Nationalbankens Stilling og kom med nogle venlige — eller uvenlige, hvad man vil kalde det — Udtalelser om Nationalbanken, saaledes ogsaa om den Korrespondance, der er ført mellem Justitsministeriet og Handelsministeriet, idet han mente, at der var Strid mellem de to Ministerier. Det er der ikke, Justitsministeren og jeg kommer udmærket godt ud af det med hinanden, men denne Sag har givet Anledning til en Meningsudveksling, og vi ønsker nu Spørgsmaalet klareret. Det ærede Medlem ønskede, at Nationalbanken skulde sortere under Handelsministeren, og det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds og det ærede 12te Medlem for 6te Kreds var enige heri. Jeg vilde ikke have det mindste imod og maa egentlig ogsaa finde, at det var ret naturligt, at Nationalbanken sorterede under Handelsministeriet; men det vil man jo kunne drøfte videre. Det ærede 12te Medlem for 6te Kreds efterlyste et Forslag i den Henseende, og det mener vi egentlig at have stillet, men det er sket med saa faa Ord, at det ærede Medlem vistnok har overset det. Der staar i § 22, at Nationalbanken og andre Banker, der er oprettet ved særlig Lov, kommer ind under denne Lov. Det Ord „Nationalbanken“ stod der ikke tidligere, men nu er det indsat, og dermed har man ment, det var afgjort, at Nationalbanken falder ind under Loven, naturligvis med de Begrænsninger, som er en nødvendig Følge af Nationalbankens Okroj. Jeg anser det for heldigt og i mange Tilfælde næsten nødvendigt, at Bankinspektøren i Nationalbanken kan faa de Oplysninger, han har Brug for, ikke mindst i Forholdet overfor andre Banker, men jeg maa samtidig sige, at paa det Punkt har Nationalbanken stillet sig yderst velvilligt, saa der har ikke været nogen Strid angaaende dette Forhold.

Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds ønskede nærmest en Skærpelse af Likviditetsbestemmelsen i § 11 og var især mis-

fornøjet med Udtrykket „og Værdipapirer“, idet han ikke mente, at Obligationer og lignende hørte med til sikre og letsælkelige Værdipapirer. Jeg vil godt indrømme, at hvis hele Beholdningen bestod af Obligationer, kunde det være noget betænkeligt, men saaledes er Forholdet ikke, og jeg tror ikke, at det Udtryk, der er anvendt, vil kunne medføre særlig uheldige Forhold, saa jeg kan tilraade, at Bestemmelserne fremdeles bliver staaende, som den i Øjeblikket staar.

Endvidere spurgte det samme ærede Medlem om, hvorledes de store udskudte Spørgsmaal skulde løses, idet han mente, at det var for længe at udskyde den endelige Afgørelse til 1929. Det ærede 12te Medlem for 6te Kreds udtalte, at det skulde man lade den kommende Handelsminister afgøre. Jeg ved ikke, om det skulde være et Udtryk for, at mine Dage snart er talt, men jeg forstaar det nu saaledes, at det ærede Medlem kun mente, at det var for længe at udsætte det. Jeg vil sige, at jeg tror ikke, at Aarstallet 1929, som man maa indrømme er vilkaarligt valgt, kan siges at ligge for langt ude i Fremtiden, for det er ubehageligt for Bankerne ikke at vide, hvornaar de Love, der vedrører dem, skal ændres. Alle ved jo, at de Forhold, vi har haft og til Dels endnu har, er saa vanskelige, at det kan være heldigt, for ikke at sige ganske nødvendigt for Bankerne at faa en Tid, hvor de kan indrette sig paa, at der vil komme en skærpet Lovgivning, saa jeg anser Tidspunktet 1929 for passende. Men naturligvis er det ikke løst med, at man vælger et Aarstal og saa intet foretager sig, og det har derfor været under Overvejelse paa et passende Tidspunkt, inden Revisionstristen udløber, at nedsætte en Kommission, og man havde — uden at der dog er truffet nogen Beslutning derom — tænkt sig, at denne Kommission skulde bestaa af 4 Politikere, 4 Bankmænd, 4 Erhvervsmand, en teoretisk Bankmand og 2 ministerielle Repræsentanter. Det er kun en Tanke, jeg har, men den fremsættes uden Forbindende for at vise, at man ikke vil nøjes med at udskyde disse store Spørgsmaal til 1929, men at man ogsaa overvejer, hvordan disse Sager bedst kan lægges til Rette til den Tid. Og man har altsaa ment, at det var heldigt og nødvendigt, at der blev nedsat en ret fyldig Kommission til at overveje disse for vort Næringsliv saa vigtige Spørgsmaal.

Det samme ærede Medlem nævnte, at 35 pCts Grænsen i § 12 var vilkaarligt